

สาม
ร้อย
รัก
แม่ทัพ
หญิง
1

เบ้งซานเซิง 梦三生 เขียน
เจินจู่ไห่ฉ่า แปล

คำนำ

มากกว่ารักขนานฉนวนของ 'เมิ่งซานเซิง' นักเขียนใหม่อีกหนึ่งคน ที่ถ่ายทอดเรื่องราวความรักของแม่ทัพหญิงผู้หนึ่งได้สนุกสนานและน่าสนใจ มากทีเดียวมาฝากนักอ่านกันค่ะ

เมื่อ 'จ้าวฉงอี่' แม่ทัพหญิงที่แกร่งกร้าวชื่อเสียงเลื่องลือกลับหนี ราชโองการพระราชทานสมรสจนประสบเคราะห์ร้ายตกหน้าผา ก่อนจะมา ถูกเข้าใจผิดว่าเป็น 'ซู่เสี่ยวหม่าน' หญิงสาวในครอบครัวที่เปิดโรงพยาบาลใน ตำบลซึ่งเป็นบ้านเกิดของนางพอดี! มีคนหน้าตาเหมือนนางทุกกระเบียดนิ้ว เช่นนี้ ทำให้จ้าวฉงอี่ก็สงสัยในชาติกำเนิดของตนเองขึ้นมาเลยละค่ะ เพราะนางกำพร้าบิดามารดามาตั้งแต่เล็ก ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับครอบครัว ของตนเองแม้แต่หน่อย

และเวลาที่สวมรอยเป็นผู้หนึ่ง นางก็ไปถูกตาต้องใจบุรุษผู้หนึ่ง เข้า จนถึงขั้นอยากจะแต่งงานกับเขาเลยทีเดียว โดยที่ไม่รู้ว่าเขาก็คือ 'ท่านผู้บัญชาการใจ' ที่ตามจับนางแบบกัดไม่ปล่อยนั่นเอง! เหตุใดนางถึง ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นซู่เสี่ยวหม่าน แล้วนางจะอย่างไรกับบุรุษที่พึงใจ เรา ไปติดตามพร้อมกันในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ข้ายินดีแต่งงานกับเจ้า"

เจ้าจงนิ่งอึ้งไปชั่วอึดใจ

นี่...นี่จะให้ข้ารับมืออย่างไรดีเล่า

"จริง...จริงหรือ" นางกลืนน้ำลาย พุดอะไรไม่ออกแล้ว

"จริงสิ" โจวเหวินหรรณพยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

มโนธรรมของเจ้าจงอึดที่เพิ่งผุดขึ้นมาหน่อยนิดนั้นถูกกดข่มกลับไป
ทันที พวงแก้มนางเป็นสีแดงกำ ดวงตาเป็นประกายสว่างไสว มองเขาด้วย
สีหน้าจริงจัง

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะเอาจริงแล้วนะ?"

แนะนำตัวละคร

- * โจวเหวินหราน ผู้บัญชาการหน่วยเทียนฉี หน้าตาหล่อเหลา มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในเรื่องความโหดเหี้ยม ไม่ไว้หน้าใคร ฝีมือในการทำอาหารเป็นเลิศ
- * จ้าวฉงอี่ แม่ทัพหญิงผู้เลื่องชื่อลือนาม รูปลักษณ์อ่อนโยน ดุจสายน้ำแต่อยู่ในสนามรบสังหารศัตรูได้ โดยไม่กะพริบตา ตัดสินใจรวดเร็วเฉียบขาด กำพร้าบิดามารดา
- * จ้าวหนานชิว บุตรสาวหัวหน้าค่ายลี้เยียน ดำรงตำแหน่ง รองแม่ทัพข้างกายจ้าวฉงอี่ซึ่งรู้จักกันมาก มีนิสัยมุทะลุ เจ้าหน้าตา
- * ชุนชิวเจิง คนสนิทของผู้บัญชาการโจว เดิมชื่อชุนไกว่ตัน มีนิสัยทำให้ผู้อื่นลำบากได้แต่จะไม่ยอมทำให้ ตนเองลำบาก
- * อินมู่ คนสนิทของผู้บัญชาการโจว มักจะทำหน้าตา จริงจังอยู่เสมอ ไม่พิถีพิถันกับการใช้ชีวิต

7

พมกันโดงม้งเอิญ

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศปลอดโปร่งสดชื่น กระทั่งท้องฟ้าดูแล้วยังกว้างไกลเป็นพิเศษ

รถม้าคันเล็กธรรมดาๆ คันหนึ่งวิ่งกึกกักผ่านเส้นทางบนเขาหลังฝนตก คนบังคับรถม้าเป็นเด็กหนุ่มผู้มีคิ้วหนาตากลมโต มองดูมีชีวิตชีวาเปี่ยมด้วยพลัง เขาสังเกตเห็นว่าเส้นทางบนเขาเบื้องหน้านั้นมีต้นพุทราป่าออกผลเต็มไปหมดอยู่ต้นหนึ่ง ดวงตาพลันสว่างวาบ อยากกินจนน้ำลายไหลทันใด

พอเขาอ้าปากก็เอ่ยว่า "ท่านแม่ทะ..."

"แค่กๆ" ในรถม้ามีคนกระแอมกระไอ ฟังออกมาเป็นเสียงของสตรี

"คุณหนู..." เด็กหนุ่มแก้ไขคำเรียกขานทันควัน

"หนานซิว นี่พวกเราออกมานานเท่าไรแล้ว เหตุใดเจ้ายังไม่เปลี่ยนคำเรียกอีกเล่า" ผู้เฒ่ารถม้าถูกเลิกขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าหึงงามแลดูบอบบางอ่อนแอ พุดจาท่อว่าเด็กหนุ่มด้วยน้ำเสียงหวานหยด

จ้าวหนานชิวสิ้นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่ หันหน้าไปมองหญิงงาม
ในรถม้าแว่นหนึ่งแล้วรีบหันกลับมาประหนึ่งกลัวว่าจะมีอะไรบาดตาที่ไม่ปาน

"คุณหนู ท่านก็พูดดีๆ สิขอรับ"

หญิงงามถอนหายใจเบาๆ พลังยกมือเท้าคาง ท่าทางหมดอาลัย
ตายอยาก "ตอนนี้ถึงที่ใดแล้ว"

"ผ่านเขาลูกนี้ไปก็น่าจะเป็นตำบลไปหิลีแล้ว" จ้าวหนานชิวทบทวน
อีกฝ่ายในสภาพหญิงงามหยาดเยิ้มเช่นนี้ไม่ค่อยได้เท่าไรนัก จึงตอบกลับด้วยความรู้สึกอึดอัดไปหมด

หญิงงามกะพริบตาปริบๆ แล้วผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรงในบัดดล "หนานชิว
หยุดรถ"

จ้าวหนานชิวได้ยินดังนั้นก็ตั้งสายบังเหียนทันที ในขณะที่เดียวกัน
ยังเหลียวมองรอบข้างด้วยสีหน้าระแวงระวัง "ท่านแม่ทัพมีอะไรหรือ"

"ไปเด็ดพุทราปากินหน่อยสิ" หญิงงามชี้ไปยังพุทราป่าชวนน้ำลายสอ
ข้างทางต้นนั้นก่อนจะถอนหายใจ "อีกอย่างบอกไม่รู้ก็รอบแล้ว อย่าเรียก
ท่านแม่ทัพ ต้องเรียกคุณหนูต่างหาก"

เพ่งลั่นเสียงของนาง ตัวคนก็ใช้มือข้างหนึ่งคว้าคานเทียมม้าของรถม้า
ยันตัวกระโดดลงไปอย่างอดใจรอไม่ไหว ชายกระบี่ปรายยาวพลิวไสวตามแรงลม
การเคลื่อนไหวปราดเปรียวสง่างาม แต่ไม่มีกิริยาท่าทางอย่างที่คนหนู
ในห้องหอพึงมีแม้แต่หน่อย

จ้าวหนานชิวถลึงตามองอย่างตกตะลึงอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็อยากกิน
พุทราป่าเช่นกันจึงรีบเดินตามไป

พุทราป่าทั้งกรอบทั้งหวาน คนทั้งสองยืนอยู่ใต้ต้นพุทราเด็ดไปกินไป
เคี้ยวเสียงดังกร้วมๆ อย่างสุขใจเหลือหลาย

"พุทราป่านี้นหวานอร่อยจริงๆ พวกเราเดินไปกินระหว่างทางกันสักหน่อยเถอะครับ" จ้าวหนานชิวเดินไปพลางยัดเข้าปากจนกระพุ้งแก้มบวมตุ่ย กินไปกินมาก็รู้สึกขมขึ้นเสียเต็มประดา "ถ้าเป็นเมื่อก่อนพุทราปาพรรคนี้อยู่ในสายตานายหญิงน้อยอย่างข้าหรือ..." จ้าวหนานชิวที่แต่งกายเช่นเด็กหนุ่มในชุดแขนสั้นสีครามเอ่ยคำว่านายหญิงน้อยออกมาโดยไม่รู้สึกว่าจะขัดแย้งกันเลยสักนิด

หญิงงามกัศพราเฝ้ากรูบกรอบคำหนึ่งแล้วหัวเราะ เอ่ยเปิดโปงนางอย่างไม่ไว้หน้า "เมื่อก่อนต้นพลับในค่ายต้นนั้นก็เห็นเจ้ากินไปไม่น้อยเสียว่าจ้ะยังร้องไห้วิ่งไปฟ้องกับอดีตหัวหน้าค่ายบอกว่าลูกพลับยังไม่ทันสุกก็นึกเจ้าเดินไปเกลี้ยแล้ว"

"ลูกพลับก็เด็ดกันตอนใกล้สุกแล้วปล่อยให้ค่อยๆ สุกทั้งนั้นไม่ใช่หรือ รอนสุกงอมคาต้นก็เสียเปรียบกับเขาพวกนั้นพอดีสิ" จ้าวหนานชิวตอบกลับอย่างฉะฉานแล้วก็เบะปากขึ้นมาอีก "ถ้าไม่ใช่เพราะผู้บัญชาการหน่วยเหียนฉินนั้นไล่ตามพวกเราไม่ยอมเลิกรามาตลอดทางเหมือนหมาใน พวกเราก็คงไม่ต้องมีสภาพทุลักทุเลถึงขั้นนี้"

เมื่อเอ่ยถึงโจวเหินหวนผู้บัญชาการหน่วยเหียนฉิน จ้าวหนานชิวก็ซิงซังจนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ท่านแม่ทัพของนางมีความสามารถในการศึกโดดเด่นเป็นที่ประจักษ์ อีกทั้งยังเอาชนะใจราษฎรได้อย่างล้นหลาม ผู้ใดไม่รู้จักจ้าวจงอี่แม่ทัพหญิงผู้เลื่องชื่อลือชื่อนามแห่งแคว้นซยาจิงบ้าง ต่อให้ท่านแม่ทัพของนางขัดราชโองการหลบหนีการแต่งงาน เดิมทีในราชสำนักก็ไม่มีใครยอมเสี่ยงถูกคนประณามเพื่อมาจับกุมขุนนางผู้มีความชอบ แต่เจ้าโจวเหินหวนนั้นชื่อเสียงฉาวโฉ่ไม่กลัวเรื่องนี้อยู่แล้ว ถึงได้กัศไม่ปล่อยมาตลอดทาง

"คนเขาก็ทำงานตามราชโองการ" จ้าวฉงอี่ตะพุดพรวดแล้วกล่าวอย่าง ยุติธรรมประโยคหนึ่ง เห็นจ้าวหนานชิวมองตนเองด้วยสีหน้าประหลาดใจ จึงกระแอมเบาๆ "อ้อ ได้ยินว่าผู้บัญชาการใจผู้้นั้นหน้าตาหล่อเหลายังนึก มีรูปโฉมดุจพานอัน* เลยทีเดียว"

จ้าวหนานชิวเบะปาก "หน้าตาดีเพียงใดก็ไม่อาจลบล้างความจริงที่ว่า เขาเป็นพวกเดนสุนัขที่ลงมือเหี้ยม ไม่เคยฟังเหตุผลและไต่ถามใครไปได้หรอก"

"พูดเช่นนั้นก็เกินไปหน่อยนะ..."

"ท่านแต่งตัวเช่นนั้นแล้ว ผู้บัญชาการนั้นยังทำเหมือนได้กลิ่นเลย ไล่ตามมาตลอดทางได้ เขาไม่ใช่สุนัข แล้วใครเป็นสุนัข" จ้าวหนานชิว กัดฟันกรอดๆ อย่างดุร้ายราวกับระบายโทสะ

"ที่ข้าแต่งตัวเช่นนั้น...ดูไม่ดีหรือ" จ้าวฉงอี่รู้สึกแปลกใจ

จ้าวหนานชิวส่ายศีรษะ สีหน้าโศกเศร้าระคนชิงชังเป็นอย่างยิ่ง

จ้าวฉงอี่เห็นดังนั้นก็กลับคร่ำครวญระดับทรงบุปผาตกแต่งด้วยไข่มุก บนศีรษะอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก แล้วยังลองดึงชายกระโปรงพลั่วไหว

"ข้าแต่งตัวตามอย่างแม่นางน้อยสกุลซุนเลยนะ ข้าเห็นคุณหนูซุนผู้้นั้น แต่งตัวเช่นนั้นแล้วรู้สึกว่าคุณดูดีอย่างยิ่ง"

คุณหนูซุนมีนามว่าซุนอี่เว่ย เป็นบุตรสาวคนเล็กของแม่ทัพซุน ผู้เป็นสหายร่วมกองทัพ ถึงแม่แม่ทัพซุนจะรูปร่างหน้าตาห้าวใหญ่สามหนา** แต่คุณหนูซุนผู้นี้กลับมีหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ทั้งยังติดพินปักผ้าเป็นอีกรูปโฉมงดงามโดดเด่นสมคำเล่าลือ ก่อนหน้านี้ไม่นานมีการดูรายชื่อ

* พานอัน นักปราชญ์และกวีสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตก เป็นบุรุษที่ได้รับการกล่าวขานว่าหล่อเหลาเป็นอันดับหนึ่งของสี่บุรุษงามในประวัติศาสตร์จีน

** ห้าวใหญ่สามหนา หมายถึงคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน โดยคนที่มีลักษณะแบบนี้จะต้องมีห้าวใหญ่ ได้แก่มือ สองเท้า และหนึ่งศีรษะ ส่วนสามหนา ได้แก่ ขา เขว และคอ

หาบุตรเขย* ยังได้ผูกวาสนาครองคู่กับบัณฑิตทันฮวา** ทำให้ผู้คนอีกจำ
ตาร้อนโดยแท้เชียว

ผู้หนึ่งจะอีกจำหรือไม่จำดวงใจไม่ทราบ แต่นางอีกจำคุณหนูชั้นผู้นี้
ไม่น้อย

"นี่ไม่ใช่ปัญหาว่าหน้าตาดีหรือไม่!" จำวนานชีวเคื่องโกรธ

"ไม่ใช่หรือ ข้าตั้งใจแต่งตัวมากๆ แล้วนะ" จำวนงอเอ่ยด้วยสีหน้า
จริงจัง

จำวนานชีวย่อมทนดูท่านแม่ทัพของนางอยู่ในสภาพ 'ดูถูกตนเอง'
เช่นนี้ไม่ได้ จำวนงอเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือ ทุกศึกล้วนไร้พ่าย
ยามอยู่ในสนามรบแค่ศัตรูได้ยินชื่อก็กลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ จะให้แต่งกาย
ฝืนธรรมชาติเช่นนี้ได้อย่างไรกัน!

ขณะที่จำวนานชีวกำลังจะอธิบายกับท่านแม่ทัพให้รู้เรื่อง จู่ๆ นางก็
หยุดชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นดูหน้าผากหนึ่ง จากนั้นสีหน้าพลันเคร่งเครียดขึ้นมา

"ท่านแม่ทัพ มีคนมา รีบไปเร็ว!" นางกล่าวพลางลากจำวนงอวิ่งหนีไป

เห็นจำวนานชีวมีท่าทางดังวิหคตื่นหนู*** จำวนงอก็ถอนหายใจแล้ว
ตบไหล่ของอีกฝ่าย "ไม่ต้องกังวล ไม่มีเสียงก๊อบก๊อบมา เสียงฝีเท้ายัง
กระจัดกระจาย ไม่ใช่คนจากหน่วยเทียนฉี" ถึงจะกล่าวเช่นนี้ ทว่านางก็ยัง
ยกมือขึ้นสวมผ้าคลุมหน้า แม้ว่าเวลานี้ฝ่าบาทยังไม่ตีประกาศ
ภาพของนางพร้อมพระราชทานเงินรางวัล แต่ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริงๆ
เล่า...

* ดูรายชื่อหาบุตรเขย เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในสมัยโบราณ ในวันที่ประกาศรายชื่อผลการสอบคัดเลือกขุนนาง
ครอบครัวผู้สมัครจะกินจะออกมาเลือกเพื่อนบัณฑิตที่สอบได้ไปเป็นบุตรเขยของครอบครัวตน

** ทันฮวา เป็นคำเรียกบัณฑิตที่ได้คะแนนสูงสุดเป็นอันดับสามในการสอบระดับเตียนซือหรือการสอบหน้าพระที่นั่ง

*** วิหคตื่นหนู ใช้เปรียบเทียบกับผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ร้ายหรือเกิดความตื่นตระหนกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นทุนเดิม
ภายหลังเมื่อมีสิ่งใดมากระทบแม้เพียงเล็กน้อยก็มักจะตื่นกลัวอย่างยิ่ง

พอได้ยินว่าไม่ใช่หมาในจากหน่วยเทียนจีที่กัดพวกนางไม่ปล่อย มาตลอดทางผู้้นั้น จ้าวหนานชิวก็สงบนิ่งลงในพริบตา หันกลับไปปิ่นต้นไม้ เต็ดพุทราต่อ นางยังคิดจะเด็ดพุทราจำนวนหนึ่งไปกินระหว่างทางด้วย

ไม่นานนักก็เห็นปลายทางของเส้นทางบนเขามีคนกลุ่มหนึ่งเดินตรงมา มองคร่าวๆ แล้วคงมีสี่สิบกว่าคน ในนั้นมีเจ้าหน้าที่ที่ว่าการห้าหกคน ผู้เดินนำหน้ากลับเป็นชายหนุ่มแต่งกายเช่นบัณฑิตในชุดคลุมยาวสีฟ้าขาว

"รอยเท้าน้องสาวของข้าหายไปจากตรงนี้..." ชายหนุ่มที่แต่งกาย อย่างบัณฑิตผู้้นั้นมีสีหน้าเป็นกังวลอย่างมาก

"แม่นางซุระมัดระวังอยู่เสมอ ต่อให้ขึ้นมาเก็บสมุนไพรก็ไม่เคย ขึ้นภูเขาอีกเช่นนี้...เกรงว่าจะเจอโจรภูเขาพวกนั้นเข้าแล้วจริงๆ" หนึ่งใน เจ้าหน้าที่ที่ว่าการเอ่ย

ทันทีที่คำพูดประโยคนี้หลุดออกจากปากเขา ทุกคนก็มีสีหน้า เคร่งเครียดขึ้นมา

"เดี๋ยวก่อน ข้าตาฟาดไปแล้วกระมัง เหตุใดตรงนั้นมีแม่นางยืนอยู่ คนหนึ่งเล่า!" จู่ๆ ก็มีคนชี้ไปข้างหน้าแล้วตะโกนเสียงดังลั่น

คนที่เหลือพากันหันไปมองก็พบว่าข้างหน้าห่างออกไปไม่กี่โกลมีแม่นาง สวมกระโปรงยาวสีขาวยืนอยู่ใต้ต้นพุทราป่า...ถึงแม้จะสวมผ้าคลุมหน้า เห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน แต่ดูเรียวร่างเช่นนั้นคงเป็นหญิงงามคนหนึ่ง อย่างไม่ต้องสงสัย

นี่มันบนภูเขารกร้างกันดาร...จะมีหญิงสาวอยู่ได้อย่างไร

ชายที่แต่งกายอย่างบัณฑิตผู้้นั้นลั้งเลี้ยวคว่ำ ก่อนเดินเข้าไป ประสานมือคารวะ "แม่นางท่านนี้ ขอเสียมารยาทถามสักหน่อย ท่าน เคยเห็นหญิงสาวคนหนึ่ง ความสูง...เกือบจะเท่าๆ กับท่าน และ

สวมกระโปรงสีขาวเช่นเดียวกับท่านบ้างหรือไม่..."

ได้ยินมาถึงตรงนี้จำวนานชีวิตที่กำลังเด็ดพุดราอยู่บนต้นไม้ก็ทนไม่ไหวแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนกล้าเกี่ยวพราสีท่านแม่ทัพของนาง! นางประคองพุดราหอบใหญ่กระโดดลงมาด้านล่าง ตอบด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

"คนเจ้าชู้มักมากมาจากที่ใดกัน! ก็นหัวใจหมี่ดีเสื่อ* มาหรือไร ยังไม่รีบออกไปห่างๆ ท่าน...คุณหนูของข้าอีก"

จำวนงอได้ยินดังนั้นก็มองจำวนานชีวิตแวนหนึ่งอย่างปลาบปล้มใจสุดท้ายในช่วงเวลาสำคัญอีกฝ่ายก็จำได้และไม่หลุดปากอะไรไป

"คน...เจ้าชู้มักมาก?" ชายที่แต่งกายอย่างบัณฑิตผู้นั้นนั่งอิงไปชั่วขณะ

"พอเห็นคุณหนูของข้า อยู่ดีๆ ก็เข้ามาทักทาย ท่านไม่ใช่คนเจ้าชู้มักมากแล้วจะเป็นผู้ใดกัน" จำวนานชีวิตลูกอกตาใส่เขาแล้วพุดจาเยาะเย้ย

ชายที่แต่งกายอย่างบัณฑิตผู้นั้นตระหนักได้ทันที คำพูดของตนเองเมื่อครู่ทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดได้โดยแท้ จึงรีบร้อนอธิบาย

"ทั้งสองท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าน้อยชู่เจ้อหลัน อาศัยอยู่ที่ตำบลงหวี่ตรงเชิงเขาตัวเอง น้องสาวของข้าขึ้นเขามาเก็บสมุนไพรไม่กลับบ้านเสียที่ข้าถึงได้ขึ้นเขามาตามหาคน ไม่มีเจตนาจะล่องเกินจริงๆ เพียงแค่ตอนน้องสาวข้าขึ้นเขามาสวมกระโปรงสีขาว รูปร่างยังใกล้เคียงกับแม่นางมาก จึงเอ่ยถามเช่นนี้"

จำวนงอโบกมือให้อย่างมีไมตรียิ่ง "ไม่เป็นไร แต่พวกเราขึ้นเขามาตลอดทางก็ไม่เห็นใครอื่นเลย"

ชู่เจ้อหลันได้ยินก็ผิดหวังเล็กน้อย ทว่ายังคงประสานมือคารวะ "ขอบคุณแม่นางมาก ที่นี่ไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน แม่นางรีบลงเขาโดยเร็วที่สุด"

* ก็นหัวใจหมี่ดีเสื่อ หมายถึงใจกล้าบ้าบิ่น

จะดีกว่า"

"เพราะเหตุใด" จ้าวจงอีถามด้วยความสงสัย

"บนเขาลูกนี้มีรังโจรอยู่ ไม่ปลอดภัยเท่าไรนัก" ชูเจ้อหลันลดเสียงลง
เอ่ยตอบ พอกล่าวจบก็หันกายเดินกลับไปหากลุ่มคนที่รอเขาอยู่ข้างๆ

"พี่ชู แม่ nang ผู้นั้นเป็นมาอย่างไรกันแน่ เหตุใดมาอยู่บนเขารกร้าง
กันดารเช่นนี้" เจ้าหน้าที่ที่ว่าการคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

"อาจจะผ่านทางมา ข้าเตือนนางให้รีบลงเขาโดยเร็วแล้ว..." ชูเจ้อหลัน
ตอบ ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงได้หันไปมองแม่นางผู้นั้นแวบหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

นางยังยืนอยู่ใต้ต้นพุทราป่า คล้ายกำลังมองมาที่เขาเช่นกัน แต่พอ
เหลียวมองอีกครั้ง นางกลับหันหน้าไปพูดคุยกับเด็กรับใช้อารมณืร่อนผู้นั้น
ชูเจ้อหลันลอบส่ายหน้า คงจะมองผิดไปแล้ว เมื่อครู่เหตุใดถึงได้รู้สึก
ดวงตาของแม่นางผู้นั้นเหมือนกับเสียวห่ม่านไม่มีผิด...คงเพราะข้าเป็นห่วง
เสียวห่ม่านมากไปกระมัง

"ท่านแม่ทัพ ท่านคิดอะไรอยู่หรือ" จ้าวหนานซิวเห็นจ้าวจงอี
มองคนกลุ่มนั้นอย่างใจลอยจึงดึงแขนเสื้ออีกฝ่าย

"เมื่อครู่ชายผู้นั้นบอกว่าบนเขาลูกนี้มีโจรผู้ร้าย" จ้าวจงอีมองดู
คนกลุ่มนั้นเดินจากไปไกลพลางตอบเสียงแผ่วเบา

"อะไรนะ! ที่นี้ถึงกับมีรังโจรด้วย? ฝ่าบาทเคยมีราชโองการลงมาให้
กวาดล้างแล้วไม่ใช่หรือ" จ้าวหนานซิวตะลึงงัน

ยามที่บ้านเมืองุ่นวายชีวิตคนไร้ค้ำดังหญ้าริมทาง พวกที่หลบหนี
เข้าป่าไปเป็นโจรแล้วตั้งตนเป็นราชายึดครองภูเขาก็มิใช่น้อย หลังฮ่องเต้
พระองค์ปัจจุบันขึ้นครองบัลลังก์ก็มีราชโองการให้กวาดล้าง กลุ่มใดสามารถ
อภัยโทษได้ก็ประกาศอภัยโทษแล้วรับเข้ากองทัพ กลุ่มใดกระทำเรื่องชั่วร้าย

หรือความผิดมหันต์มีอาจอภัยได้ก็กวาดล้างไปเสีย ที่นี้ยังมีเกศภัยจาก
โจรผู้ร้ายได้อย่างไร

นางมองท่านแม่ทัพที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา พลันเอ่ยขึ้นอย่าง
ระแคะระวังว่า "ท่านแม่ทัพ อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้านเลย"

"เจ้าเห็นคนที่เพิ่งจากไปพวกนั้นหรือยัง คนี่สิบกว่าคน มีเจ้าหน้าที่
ที่ว่าการแค่ไม่กี่คน ที่เหลือก็เป็นชาวไร่ชาวนาที่ถือเครื่องมือทำการเกษตร
ทั้งนั้น ส่วนคนที่เดินนำมา...ยังเป็นบัณฑิต ถ้าหากบนเขาลูกนี้มีโจรผู้ร้ายจริง
พวกเขาไปครวญนี่คง..."

"แต่กว่าพวกเราจะสลัดคนของหน่วยเทียนฉีทิ้งไปได้ไม่ใช่เรื่องง่าย
ถ้าหากท่านรู้ความบุกไปกวาดล้างพวกโจรตัวคนเดียวก็เหมือนเข้าไปติดกับเอง
เลยนะสิ!" จ้าวหนานชิวไม่รอให้นางพูดจบก็เอ่ยปากขัดจังหวะด้วยความโมโห
จนหายใจแทบไม่ทัน

"เจ้าพูดถูก" จ้าวจงอี้พยักหน้าอย่างครุ่นคิด "ไปเถอะ"

"จะไปที่ไหนเจ้าคะ" จ้าวหนานชิวระแวงขึ้นมา

"ลงเขานะสิ"

"จริงหรือ" จ้าวหนานชิวมองนางด้วยความสงสัย "ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนักว่า
จ้าวจงอี้จะเชื่อฟังถึงเพียงนี้"

"กว่าพวกเราจะสลัดคนของหน่วยเทียนฉีไปได้ไม่ใช่เรื่องง่าย
แน่นอนว่าจะเดินเข้าไปติดกับเองไม่ได้" จ้าวจงอี้แหย่ยิ้มพลางบีบแก้ม
จ้าวหนานชิวเล่น "ข้างหน้าก็เป็นตำบลไปหลิแล้ว พวกเราตกลงกันแล้ว
เจ้าส่งข้าถึงตำบลไปหลิก็จะกลับไป"

"ห้ามบีบแก้มข้านะ!" จ้าวหนานชิวปัดมือนางออกไป หันกายกลับไป
บังคับบริวาร

จ้าวจงอีเดินตามหลังนางไปแล้วก้าวขึ้นรถม้า

รถม้าเคลื่อนตัวเสียงดังกึกกักไปตามเส้นทางบนเขาอีกครั้ง
จ้าวหนานชิวบังคับรถม้าได้มั่นคงยิ่ง จ้าวจงอีนั่งอยู่ในรถม้ากินพุทราป่า
อย่างสบายใจ กัดคำเดียวหายไปครึ่งลูก ท่าทางติดอกติดใจเหลือหลาย

"ท่านแม่ทัพ ท่านยินยอมจริงหรือ..." จู่ๆ จ้าวหนานชิวที่นั่งนิ่งเงียบ
คอยบังคับรถม้าอยู่ด้านนอกมาตลอดก็ปริปากถาม

จ้าวจงอีตกตะลึงขึ้นมา "เหตุใดจะไม่ยินยอมเล่า"

"ทั้งที่ท่านเป็นขุนนางผู้มีความดีความชอบ ผลงานสู้รบเลื่องลือไปทั่ว
กลับจำใจต้องแบกรับชื่อเสียงฉาวโฉ่ว่าขั้ดราชโองการหนึ่การแต่งงาน เพราะ
แผนการชั่วของแคว้นหนานเซียงกับคำพูดใส่ร้ายของคนถ้อยพวกนั้น..."

วันนั้นมีรายงานด่วนจากชายแดน แคว้นหนานเซียงล่งล้ำอาณาเขต
จ้าวจงอีรับราชโองการกรีธาทัพออกรบอีกครั้ง บุกทะลุยุद्धันปานพายุไป
ตลอดทาง โจมตีแคว้นหนานเซียงจนถอยหนี แคว้นหนานเซียงที่แต่ไหน
แต่ไรมาหึ่งผยองอวดดีกลับเส่นการเจรจาสงบศึก อีกทั้งเป็นฝ่ายเอ่ยว่า
จะส่งองค์ชายรองมาแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ที่แคว้นชย้าจึงเพื่อเป็นตัวแทน
'ความจริงใจในการเจรจาสงบศึก' ซึ่งคนที่จะแต่งงานด้วยก็คือจ้าวจงอี!

ยามนั้นทั้งในและนอกราชสำนักต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถ้วนหน้า
มีคนกล่าวหาว่าจ้าวจงอีสมคบกับศัตรู มีความสัมพันธ์ที่ไม่อาจเปิดเผยกับ
องค์ชายรองแห่งแคว้นหนานเซียง มิฉะนั้นเหตุใดแคว้นหนานเซียง
ถึงได้เสนอว่าต้องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับนาง แน่หนอนยังมิ
คนเสนอความเห็นที่ไม่สู้ตอบตกลงเรื่องการแต่งงาน จะได้เปลี่ยนอาวุธ
เป็นผ้าไหมและเครื่องหยก* อย่างไรก็ตามในระหว่างการเจรจาสงบศึก

* เปลี่ยนอาวุธเป็นผ้าไหมและเครื่องหยก หมายถึงหยุดสงครามและการต่อสู้เพื่อสันติภาพ

ของสองแคว้น ทูตแคว้นหนานเซียงกลับถูกลอบสังหารอย่างคาดไม่ถึง ยิ่งกว่านั้นหลักฐานแต่ละอย่างล้วนพุ่งเป้ามาที่จ้าวจงอี...

"ไม่ได้ร้ายแรงปานนั้นหรอก เหตุผลหลักคือตัวข้าเองไม่อยากให้อยู่ดี ๆ ก็มีสามีจากการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นะสิ" จ้าวจงอีถอนหายใจ พอนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา พุทราในปากก็ไม่หวานแล้ว

ใครจะคิดไว้ในสถานการณ์เช่นนั้นองค์ชายรอนนักรับยื่นกราน ไม่ยอมเลิกราวว่าจะต้องจัดพิธีแต่งงานกับนางให้ได้ แล้วยังกล่าวอย่างมีเหตุผลหนักแน่นว่าสังหารทูตก็เพื่อทำลายการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ ถ้าหากเขากับนางแต่งงานกันตามสัญญา แผนร้ายของคนชั่วก็ไม่สำเร็จ ดังใจหมาย อีกทั้งสามารถยืนยันได้ว่านางไม่ได้เป็นคนสังหารทูต!

เหตุผลช่างน่าประทับใจ

จ้าวจงอีเชื่อเขาได้ถึงจะแปลก!

แม้จะไม่รู้ว่าเป็นแผนร้ายอันใด แต่ต้องมีแผนร้ายแน่นอน จ้าวจงอีจึงหนีมาอย่างไม่ลังเล

ท้องฟ้ามืดสลัวลงไปทุกขณะ แสงสีเรืองรองแผ่ปกคลุมไปทั่ว รถม้าคันเล็กธรรมดาๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าประตูทางเข้าเขตตำบลดำป๋อ

จ้าวจงอีถอดห่อสัมภาระกระโดดลงจากรถม้า จากนั้นก็หันกายกลับไปลากห่อของยาวๆ ออกมาจากในรถม้า ของห่อนั้นแทบจะสูงเท่าครึ่งตัวคน มองภายนอกรูปร่างคล้ายกับพิณ นางสะพายของห่อนั้นไว้บนหลังก่อนจะปัดมือเบาๆ พลางเหลียวมองจ้าวหนานชิวแล้วเอ่ยกับอีกฝ่าย

"เอาละ พอแค่นี้ ไม่ต้องส่งแล้ว เจ้ากลับไปเถอะ" นางกล่าวจบก็คิดทบทวนเล็กน้อยก่อนกำชับเพิ่มอีกว่า "ถ้าหากฝ่าบาทตรัสถามขึ้นมา

เจ้าก็บอกว่าข้าพลาตทำร่วงตกหน้าผาไปแล้ว"

เจ้าวนานชีวิตด้วยความไม่พอใจ "นี่ท่านจะให้ข้าหลอกลวงเบื้องสูงหรือ!"

"ฝ่าบาทข้าพระทัยทะลุปรุโปร่งอยู่แล้ว ข้าทั้งกองทัพสกลจำกับเจ้าเอาไว้แล้ว พระองค์จะทรงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเองนั่นละ" เจ้าฉงอืบอกมือบอดอย่างไม่ใส่ใจ อุ่มห่อสัมภาระไว้เตรียมจะเดินเข้าตำบลไปหลิ "ถ้ามีวาสนา คงได้เจอกันอีก"

แต่หลังจากนั้นห่อของบนแผ่นหลังของนางพลันหนักอึ้งขึ้นเพราะถูกรั้งตัวไว้แล้ว...

เจ้าฉงอืหันหน้ากลับไปอย่างสนใจเล็กน้อย "วาจาของวิญญูชน สืออาชายากตามทัน* นะ พวกเรटकลังกันแล้วไม่ใช่หรือ พอมาส่งถึงที่นี้ เจ้าก็จะกลับไป?"

เจ้าวนานชีวิตดึงห่อของยาวๆ บนหลังนางเอาไว้ ปากอมลมจนแก้มป่อง ขอบตาแดงเรื่อขึ้นทีละน้อย

"เฮ้อ เจ้าอย่าร้องไห้สิ! เจ้าดูนะ เจ้าก็รู้แล้วว่าข้าพักอยู่ที่ใด กลับไปแล้วเจ้าอยากเจอข้าจริงๆ ก็มาหาข้าได้ทุกเมื่อ ไม่เลวร้ายถึงเพียงนั้นหรอกจริงๆ เลย ไม่เห็นจะต้อง..."

เจ้าวนานชีวิตเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพร้อมถลึงตาใส่นาง "ข้าร้องไห้ที่ใดกัน!"

"ได้ๆ แม่ทัพเสี่ยวฉ่าวของพวกเราจะร้องไห้ได้อย่างไรกัน" เจ้าฉงอืรีบเอ่ยปลอบ "หลังข้าไปแล้ว กองทัพสกลจำวนอกจากฮ่องเต้ก็คือเจ้า เป็นใหญ่ที่สุด น่าเกรงขามมากเลยนะ นี่เป็นความฝันของเจ้ามาตั้งแต่เด็กเลย ไม่ใช่หรือ"

* วาจาของวิญญูชน สืออาชายากตามทัน หมายถึงคำพูดเมื่อหลุดปากออกไปแล้ว ต่อให้รัดเทียมม้าสี่ตัวก็ไม่มีทางตามกลับคืนมาได้อีก เปรียบเปรยว่าวิญญูชนรักษาสัจจะ วาจาหนักแน่นน่าเชื่อถือ

จ้าวหนานชิวกัดฟันไม่ยอมบปริปากพูด

"ข้าจะหลบอยู่ที่นี้ระยะหนึ่ง การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นั้นแคว่มองก็รู้ว่า
จงใจหาเรื่องข้า รออีกสักพักเมื่อปลอดภัยแล้วข้าก็จะกลับไป" จ้าวจงฮี้
กล่าวเสริม

"ต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว" จ้าวหนานชิวมองตาเขียว "ไว้ข้ากลับถึง
เมืองหลวงจะเร่งสืบหาความจริงโดยเร็วที่สุดเพื่อคืนความบริสุทธิ์ให้ท่าน!
ถึงตอนนั้นจะรับท่านกลับไปยังยังมีเกียรติสมควรดีศรี!"

"ถ้าอย่างนั้นฝากทุกอย่างไว้กับเจ้าแล้ว" จ้าวจงฮี้บไหล่ฮึกฝายด้วย
สีหน้าเชื่อมั่น

จ้าวหนานชิวนิ่งเงียบไปชั่วครู่ "ท่านอยู่ข้างนอกตัวคนเดียว..."

"ข้าเตรียมค่าเดินทางมาพอแล้ว" จ้าวจงฮี้บห่อสัมภาระตุงๆ ใน
อ้อมแขน

จ้าวหนานชิวชะงักไปประเดี๋ยวแล้วเอ่ยว่า "...นี่ก็เย็นมากแล้ว ไม่สู้
ข้าพักอยู่ในตำบสนี้สักคืน พรุ่งนี้เข้าค่อยเดินทางดีกว่า"

"อย่าเลย!" จ้าวจงฮี้รีบร้อนปฏิเสธ เห็นนางทำแก้มปองก็เอ่ยปลอบ
"ก่อนหน้านี้พวกเราเกือบถูกเปิดโปงก็เพราะเจ้าไม่ยอมแต่งงานตั้งตัวเป็นสาวใช้
ไม่ใช่หรือ ข้าตั้งใจจะปักหลักอยู่ที่ตำบสนี้ไปหลี่นี้ละ ถ้าเกิดคนของ
หน่วยเทียนฉีรู้เข้าว่าเจ้าเคยอยู่ค้ำที่นี่จะต้องมีการตรวจค้นครั้งใหญ่กัน
อีกแน่นอน ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่มืดรีบไปเถอะ" ครั้นเอ่ยจบแล้วนั้นก็ไร
บางอย่างได้จึงสั่งกำชับเพิ่มว่า "จริงสิ...ตอนกลางคืนบนเขานั่นไม่ค่อย
ปลอดภัย เจ้าอย่าลืมนะว่าต้องอ้อมไป"

"ข้ากลัวที่ได้กัน!" จ้าวหนานชิวแค้นเสียงขึ้นจุก

"ข้ากลัว ข้ากลัวนะ!" จ้าวจงฮี้รีบบอก "ข้ากลัวว่าคนของหน่วยเทียนฉี

จะพบร่องรอย"

"ท่านพักอยู่ที่โรงแรมตงไห่เหล่หรือไม่" พอเห็นว่าไม่มีทางต่อรอง
ได้แล้ว จ้าวหนานชิวจึงได้แต่ล้มเลิกความคิดจะค้างแรมคืนหนึ่งไปแล้ว
ถามยืนยันกับจ้าวฉงอีอีกรอบ

"ใช่ ถูกต้องแล้ว อย่ามัวพูดมากอยู่เลย รีบไปเถอะ" ในที่สุดจ้าวฉงอี
ก็อดใจไม่อยู่ผลักใส่ไล่ส่งนาง

จ้าวหนานชิวกลัวถูกคนบอกว่านางขึ้นที่สูงสุดแล้ว นางชักสีหน้าทันใด
หันหลังไปก็กระโดดขึ้นคานเทียมม้าตรงหน้ารถม้าบังคับให้รถม้าเลี้ยวกลับ
หลังรถม้าวิ่งออกไปไม่กี่ก้าว สุดท้ายนางก็ทนไม่ไหว เหลียวหลังไปมอง
จ้าวฉงอี "ท่านรอช้านะ แล้วก็...รักษาตัวด้วย"

จ้าวฉงอีโบกมือให้ด้วยรอยยิ้มจนตาหยี "ได้ ข้าจะรอเจ้า ไว้พบกัน"
"ไว้พบกัน" ในที่สุดรถม้าก็วิ่งไกลออกไป มองเห็นรางๆ ว่าจ้าวหนานชิว
เห็ดตาไปด้วย

จ้าวฉงอีมองแล้วมองอีก จู่ๆ ก็ยิ้มออกมา ยังเป็นคนเจ้าน้ำตาอยู่ดีสินะ
นางหมุนกายเดินเข้าตำบลงไปหลีกไปในที่สุด โดยที่ไม่รู้เลยว่าทางไกล
ออกไปด้านหลังนาง จ้าวหนานชิวหันหน้ามามองแวบหนึ่ง พอเห็นว่า
นางเดินเข้าตำบลงไปหลีกไปอย่างว่าง่ายถึงได้วางใจบังคับรถม้าจากไป

จ้าวฉงอีเข้ามาในตำบलแล้วไม่ได้ไปโรงแรมตงไห่เหล่ ทว่าไปที่ตลาดม้า
ซื้อม้าตัวหนึ่ง จากนั้นก็พลิกตัวขึ้นหลังม้าแล้วเร่งควมม้าตรงออกจากตำบลนี้
ห้อยตะปิงมุ่นหน้าไปยังเส้นทางบนเขาตอนขามา

ท้องฟ้ามืดสนิกลงไปทุกขณะ ลมภูเขาหนาวสะท้านพัดชุดกระโปรง
ของนางเสียงดังฟับฟับ รวากับเสียงดังยามสายลมพัดผ่านธงในสนามรบ

ห่อของยาวๆ ที่สะพายไว้บนหลังถูกลมพัดจนเปิดออกมูมหนึ่ง เผยให้เห็น
ด้ามดาบทำจากหนังสีดำเมี่ยม ผ้าคลุมหน้าของนางปลิวหายไปทีใด
ไม่รู้ตั้งนานแล้ว บนใบหน้างามฉายแววหิ่ยมเกรียมเต็มเปี่ยม

ถึงแม้จะมาจากค่ายลั้วเยียน แต่คงเป็นเพราะดำรงตำแหน่งแม่ทัพ
มานานแล้ว ภายในใจจึงมีความเที่ยงธรรมอยู่บ้าง...พบเจอกันก็ถือว่ามิว่าสนา
ในเมื่อมีว่าสนา เช่นนั้นถือโอกาสไปปราบโจรหน่อยแล้วกัน

ยิ่งกว่านั้น...ชีวิตคนยี่สิบกว่าชีวิตเสียวนะ

จ้าวฉงอีควมมาขึ้นเขามาตลอดทาง การปราบโจรนางมีประสบการณ์
มากพอ ดูเมื่อครั้งเยาว์วัยท่ามกลางความสับสนนางยอมรับจ้าววันจู่
หัวหน้าค่ายลั้วเยียนเป็นบิดาบุญธรรมเพื่อข้ามมือหนึ่ง ตอนนั้นค่ายลั้วเยียน
ก็เป็นค่ายโจรที่มีชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกล นางเติบโตมาในค่ายโจร
คงไม่มีผู้ใดรู้จักค่ายโจรดียิ่งกว่านาง

หลังบิดาบุญธรรมจากโลกนี้ไปก็ฝากฝังค่ายลั้วเยียนอันใหญ่โตไว้
กับนาง นางนำกำลังคนทั้งหลายในค่ายไปขอพึ่งบารมีชยาจึงต้องซึ่งยัง
ไม่ขึ้นครองบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ ภายหลังเมื่อสถาปนาแว่นแคว้น ชยาจึงต้อง
มีบัญชาให้กวาดล้างค่ายโจรแต่ละแห่ง นางก็ลงแรงไปมากทีเดียว...
เพียงแต่พวกโจรบนเขาถูกนี้ซ่อนตัวได้ลึกลับนัก คาดไม่ถึงว่าระหว่างทาง
ไม่มีเบาะแสใดให้สืบสาว ดูเหมือนเชี่ยวชาญการซ่อนตัวยิ่งกว่าโจรภูเขาทั่วไป
ไม่น่าแปลกใจที่สามารถหลุดรอดจากการกวาดล้างไปได้

พอขึ้นเขามาได้ครึ่งทางจ้าวฉงอีสังเกตเห็นกลุ่มคนที่ขึ้นเขามา
ตามหาคนเมื่อช่วงบ่าย เห็นพวกเขาเดินเตร็ดเตร่ไปตามเส้นทางบนเขา
โดยไม่ได้พบกับโจรภูเขาเหล่านั้น นางค่อยสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย แล้วจึง
เดินทางอ้อมพวกเขาไป ลอบขึ้นเขาลึกอย่างเงียบงันไร้ลุ่มเสี่ยง

หน้าทางเข้าตำบลไปหลี่ จ้าวหนานชิวบังคับรถม้าย้อนกลับมาอีก นางคิดทบทวนหลายตลบ รู้สึกสะกิดใจว่ายังมีตรงที่ใดผิดปกติสักแห่ง นางลงส้าม้าบังคับรถม้าให้วิ่งเข้าตำบลแห่งนี้มา ก่อนจะสอบถามที่ตั้งโรงเตี๊ยมตงไห่แล้วมองหาไปตลอดทาง

ชื่อโรงเตี๊ยมตงไห่ฟังดูยิ่งใหญ่มาก แต่ความจริงก็เป็นแค่โรงเตี๊ยมเล็กๆ แห่งหนึ่ง จ้าวหนานชิวหยุดรถม้าแล้วสาวทำเดินเข้าไป

แม้จะเป็นเวลาอาหารเย็น ทว่าในโรงเตี๊ยมก็มีคนไม่มาก เสี่ยวเอ๋อร์เห็นมีแขกมาเยือนจึงกุกูกุจอเข้ามาต้อนรับด้วยรอยยิ้มเรีงว่า

"นายท่านจะเข้าพักใช่หรือไม่ขอรับ"

"ข้ามาหาคน" จ้าวหนานชิวเอ่ย "ก่อนหน้านี้มีแม่นางแซ่จ้าวคนหนึ่ง มาเข้าพักหรือไม่"

ทันใดนั้นรอยยิ้มของเสี่ยวเอ๋อร์ก๊ากก็จืดจางลงทันทีเหมือนว่าเธอได้เจอคนที่ไม่ควรเจอแล้ว เธอแปะมือพาลงคลี้อยม้จืดเจี้ยนดูปลตายตัวหนึ่ง "ท่านเห็นว่าโรงเตี๊ยมของข้าเหมือนจะมีแขกคนอื่นหรือไม่เล่า"

จ้าวหนานชิวตะลึงงัน ร้อนใจจนขยุ้มสับเสื้อของเสี่ยวเอ๋อร์ขึ้นมา "ไม่มีจริงหรือ นางสวมชุตกระโปรงสีชาด หน้าตา...งดงามไม่น้อย" ประโยคสุดท้ายจ้าวหนานชิวบรรยายอย่างไม่ค่อยเต็มใจเท่าไร อย่างไรก็ตามเสี่ยวเอ๋อร์ใช้คำว่า 'งดงาม' มาบรรยายท่านแม่ทัพ ในสายตาของนางไม่ต่างอะไรกับการลอบหลอ่ดูหมิ่นเลย

แต่ว่าช่วยไม่ได้ นี่คือความจริงที่ไร้อคติส่วนตน

เสี่ยวเอ๋อร์ถูกคว่ำตัวและขยุ้มสับเสื้อเช่นนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าเลือนหายไปไม่มีเหลือแล้ว "แม่นางผู้งดงามจากที่ใดกัน มีแม่นางผู้งดงามข้าจะจำไม่ได้เสียวี เจ้ามาก่อเรื่องใช่หรือไม่ ข้าจะแจ้งทางการนะ!"

จ้าวหนานชิวปล่อยมือด้วยสีหน้าบึ้งตึง แค้นเสียงลอดไรฟันว่า
"ขอภัย" จากนั้นก็ออกจากโรงเตี๊ยมตงไหลไปพร้อมไฟโทะสะลูกโซน

จ้าวหงอี้ ท่านมันจอมหลอกหลวง!!!

นางปลดคานเทียมม้าออกด้วยความโมโหจนหายใจแทบไม่ทันแล้ว
ทิ้งตัวรถม้าไปเสียเลย ก่อนจะหันกลับไปพลิกตัวขึ้นหลังม้า เสียแรงแล้ว
อย่างแรงครั้งหนึ่ง ม้าตัวนั้นก็กางสี่เท้าวิ่งเต็มเหยียดมุ่งหน้าออกจากตำบล

นางซางโง่มโดยแท้ ถึงได้เชื่อวาจาเหลวไหลของจ้าวหงอี้
เจ้าคนसारเลวนั้นเจตนาทิ้งนางไว้เพื่อแอบไปปราบโจรคนเดียวแน่ๆ!
นางรู้แต่แรกแล้วว่าเจ้าคนसारเลวนั้นไม่ได้คุยด้วยง่ายปานนั้น! ที่แท้
ตอนลงเขามาอีกฝ่ายก็คิดคำนวณเอาไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว!

...ยังบอกว่าอะไรนะ ตอนกลางคืนขึ้นเขาไม่ปลดภัย ให้นางจำไว้ว่า
ต้องอ้อมไป!

2

เสียงน่านสกลุ

เป็นอย่างที่จ้าวหนานซิวคิดไว้ ตอนนี้จ้าวจงอืบกเข้ามาในรังโจร
เรียบร้อย ห่อของชิ้นยาวที่นางสะพายไว้บนหลังมาตลอดหายไปแล้ว มีเพียง
ดาบเล่มใหญ่ถืออยู่ในมือแทนที่ ด้ามดาบสั้น ด้ามคมกว้าง ตัวดาบสีดำขลับ
ตลอดทั้งเล่ม มีเพียงส่วนคมเปล่งประกาย...อีกทั้งมีขนาดใหญ่เกินไป แต่
จ้าวจงอืกลับจับด้ามดาบที่ดูไม่เข้ากับตนเองเลยสักนิดนั้นต่อสู้อย่างพาดฟัน
อย่างสาแก่ใจเต็มที่

เพ็งใช้สันดาบเคาะโจรภูเขาที่ประมือด้วยจนสลบ อยู่ดีๆ นางก็จาม
ออกมา...

เฮ้ นี่ใครกำลังคิดถึงข้าหรือไม่

เพลงเหม่อลอยไปเล็กน้อยก็มีธนูลอบทำร้ายพุ่งฉิวออกมา จ้าวจงอื
พลิกดาบเล่มใหญ่สกัดเอาไว้ได้ทันควัน ก่อนจะฝ่าเข้าไปข้างในต่อ
ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงคนดังกึกก้องมาจากเบื้องหน้า แล้วก็เห็นกลุ่มคน

วิ่งกรูกันเข้ามา นางเก็บจำความรู้สึกในใจไม่กล้าเหม่อลอยตามใจชอบอีก
ได้แต่แบกดาบเล่มใหญ่ตะลุยเข้าไป...ปรากฏว่าโจรภูเขาล่านี้เป็น
ดั่งเม็ดทรายกระจัดกระจาย แทบไม่มีความสามารถในการต่อสู้เลย

"บอกมา คนอยู่ที่ใด" จ้าวฉงอีถือดาบซึ่งไปทางคนสุดท้ายที่ยังยืนอยู่

คนผู้นั้นเป็นชายรูปร่างผอมบาง บนใบหน้ามีรอยแผลเป็น
หนึ่งแห่ง เพิ่มความหวาดหวัณดูตันให้กับใบหน้าธรรมดาอันได้หลายส่วน แต่
ยามนี้กลับหวาดกลัวจนอยากหนีไปจากตรงนี้ เขายกมือขึ้นด้วยความกลัว
จนตัวสั่น ซึ่งไปทางที่ตนเองวิ่งออกมา

"อยู่...อยู่ข้างใน..."

"นำทางไป" จ้าวฉงอีเหิดหน้าเล็กน้อย

คนผู้นั้นดูเหมือนไม่ค่อยเต็มใจเท่าไร ทว่าพอเหลือบมองดาบใหญ่
สีดำลับทั้งเล่มในมือนางแวบหนึ่ง ค่อยกวาดตามองพวกฟองที่นอนกอง
เกลื่อนพื้นไม่รู้ว่าป็นหรือตาย ก็ได้แต่หันหลังกลับอย่างตัวสั่นนั่งงก
เดินนำทางอยู่ข้างหน้าอย่างจำนนต่อชะตากรรม

หลังเดินขึ้นบันไดมาตลอดทาง สุดท้ายคนผู้นั้นก็มาหยุดอยู่
หน้าเรือนศิลาหลังหนึ่ง คล้ายกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่าง ไม่ยอม
ก้าวไปข้างหน้าต่อ

จ้าวฉงอีเห็นเขามีท่าทีลังเล ไม่รู้ว่าจะวางอุบายอะไรอยู่ จึงถีบอีกฝ่าย
เข้าไปข้างในเต็มฝีเท้า จากนั้นตนเองก็เดินตามเข้าไปด้วย

ภายในเรือนศิลาบรรยากาศเงียบสงัด เปลวเทียนริบหรือดับไหมไปตาม
แรงลม ขับเน้นให้ข้างในที่ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวลัวดำ ตำแหน่งตรงกลาง
เบื้องหน้าเป็นเก้าอี้ขนาดใหญ่ที่ไม่รู้ว่ามีที่ด้วยหนังสือตัวไหนใด บนเก้าอี้
ตัวนั้นมีคนผู้นั่งอยู่ เรือนกายสูงใหญ่ ช่วงไหล่กว้าง เนื่องจากหันหลังให้

แสงสว่างจึงมองเห็นรูปโฉมของเขาไม่ชัด เปลวเทียนวูบไหวตึงเงาของเขาให้ทอดยาว ให้ความรู้สึกอันตรายอย่างประหลาด รวากับจะมีสัตว์ร้ายโผล่ออกมากัดกินคนได้ทุกเมื่อ

จ้าวฉงอีกระซิบดาบเล่มใหญ่แน่นกว่าเดิม หันหน้าไปมองคนที่ถูกนางถีบโครมเข้ามาผู้นั้น "คนละ"

ชายที่ถูกถีบเข้ามาล้มคว่ำอยู่กับพื้น มีสีหน้าอยากรำไห้แต่ไร้น้ำตายกมือสั้นระริกชี้ไปทางชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ผู้นั้น "อยู่...อยู่นั้นอย่างไรเล่า"

แม้แต่เสียงยังเจือแววสะอื้นให้ รวากับได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างที่สุด นี่มิใช่ถามทั้งที่รู้อยู่แล้วหรือ!

จ้าวฉงอีเผยสีหน้าหงอนสงสัย "ไม่ใช่ ข้าถามว่าแม่นางผู้นั้นที่พวกเจ้าลักพาตัวมาละ"

"แม่นางอะไรกัน" โจรภูเขาคูงนงยิ่งกว่านางเสียอีก

จ้าวฉงอีมูมปากกระตุก

ในเวลานี้เองชายที่นั่งเงียบๆ อยู่ตรงกลางห้องมาตลอดคล้ายหัวเราะออกมาเบาๆ

"แม่ทัพจ้าว ให้ข้าตามหาตั้งนาน" เขาเอ่ยปากขึ้น

พอเขาเอ่ยปาก จ้าวฉงอีก็เข้าใจกระจ่างแจ้ง ที่แท้บรรดาโจรภูเขาวังกรูออกมาอย่างกระจัดกระจายก่อนหน้านี้ไม่ได้ตั้งใจมาประมือกับนางเลย แต่พวกเขากำลัง...หลบหนีต่างหาก!

ช่างบังเอิญนัก นางก็เตรียมจะหนีเช่นกัน แม้กล่าวว่าในสนามรบไม่มีทหารหนีทัพ แต่ตอนนี้นางไม่ได้อยู่ในสนามรบเสียหน่อย ดังนั้นจึงหลบหนีได้โดยปราศจากแรงกดดันในใจ

จ้าวฉงอีไม่เอ่ยอะไรสักคำก็หันหลังวิ่งหนี

คนผู้นั้นราวกับคาดเดาการกระทำของนางได้ล่วงหน้า จึงทะยานร่างไล่ตามไปอย่างกระชั้นชิด

เจ้าหญิงอิพลิกมือเหวี่ยงดาบใส่ฉับพลันอย่างไม่เกรงใจสักนิด คนผู้นั้นชักกระบี่มาต้านรับ ชั่วขณะที่คมอาวุธปะทะกันเกิดประกายไฟแปลบปลามสุดท้ายแล้วดาบใหญ่ของเจ้าหญิงก็น้ำหนักมากกว่าเล็กน้อย จึงกดดันให้คนผู้นั้นถอยหลังไปหนึ่งก้าว เจ้าหญิงก็ไม่คิดจะต่อสู้พัวพัน ใจมดีสำเร็จครั้งหนึ่งก็หันหลังวิ่งหนีออกไปข้างนอก

ยามประมือกันเมื่อครู่เจ้าหญิงก็คาดเดาฐานะของคนผู้นั้นได้แล้ว มีความเป็นไปได้อยู่แปดส่วนว่าจะเป็นสุนัขตัวที่เจ้าหญิงนานชีวิตเคยเอ๋ยถึง... ไมลี เป็นโจวเวินหรานผู้บัญชาการหน่วยเทียนฉี

แต่สุนัขที่ข้างสุนัขจริงๆ คนผู้นี้คำนวณแม่นยำแล้วว่านางจะอดใจไม่ไหวมากกว่าดลางรังโจรแน่ ฉะนั้นถึงได้มาเฝ้าตอรองกระต่าย* กระมัง

ในฐานะกระต่ายไฟที่โผล่มาหาถึงหน้าประตูตัวนั้น เจ้าหญิงก็มีไฟโทสะอัดแน่นเต็มท้อง ขณะกำลังนึกินหาว่าร้ายในใจ จู่ๆ ก็มีไอสังหารชวนพริ้วพริ้วพุ่งมาจากด้านหลัง สัญชาติญาณจากการผ่านสนามรบมานับร้อยนับพันครั้งทำให้นางเบี่ยงกายหลบแล้วหมุนกลับไปยกดาบเข้าปะทะทันใด ถึงจะเป็นเช่นนั้นตรงหัวไหล่นางก็รับไปหนึ่งกระบี่ เจ้าหญิงมีนิสัยไม่ยอมเสียเปรียบมาตั้งแต่เล็ก จึงฟันคืนไปหนึ่งดาบอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย และทิ้งรอยแผลขนาดใหญ่ไว้บนร่างเขาเช่นกัน

พระจันทร์ซ่อนเร้นท่ามกลางหมู่เมฆ บนภูเขาเม็ดสนหินเย็นมือมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า เจ้าหญิงก็ผู้ไปถอยไป แต่เจ้าสุนัขนั้นไม่ให้โอกาสหลบหนีกับนางเลยสักนิดเดียว นางจึงต้องกัดฟันโรมรันกับเขา รอกะทั่ง

* เฝ้าตอรองกระต่าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคกลางหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋ว มีชาวฉวนเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนต้นไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนต้นไม้ตายอีก

นางได้สติกลับคืนมาก็ถูกเขาไล่ต้อนมาถึงริมหน้าผาแล้ว

ยามนี้บนร่างจ้าวคงฮี้ได้แผลหลายพริ้วไปไม่น้อย แน่نونว่า
เจ้าสุนัขตัวนั้นก็บาดเจ็บไม่เบาเหมือนกัน

"จำเป็นด้วยหรือ วันนี้เหลือทางถอยให้ วันหลังค่อยพบกันไม่ได้หรือไร"
จ้าวคงฮี้จับดาบไว้แน่นพลางเอ่ยด้วยเสียงกระหืดกระหอบ

เจ้าสุนัขนั้นไม่รู้ว่าเป็นเพราะถูกฟาดฟันจนเกิดโทสะขึ้นมาจริงๆ ด้วย
หรือไม่ พอได้ยินประโยคนี้ของนางก็โกรธจนหลุดคำ ตอบกลับเสียงแหบพร่า

"ไม่มีปัญหา ถ้าหากท่านแม่ทัพยอมตามข้ากลับเมืองหลวง
ตลอดเส้นทางนี้พวกเราจะได้พบหน้ากันทุกวันแล้ว เหตุใดต้องรอวันหลัง
ด้วย"

เหอะ ฤย! จ้าวคงฮี้อยากจะถ่มน้ำลายใส่เขาสักหน นางยกดาบขึ้น
ฟันฉับ ในเมื่อไม่ให้โอกาสนางหลบหนี จ้าวคงฮี้จึงเริ่มฟาดฟันเขาให้ถึงตาย
ไม่ก็ล้มหายไถ่ติดมานร่างคนทั้งสองก็มีบาดแผลเพิ่มขึ้นหลายแห่ง
ขณะกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด ลูกธนูลอบทำร้ายดอกหนึ่งพลันพุ่งออกมา
จากความมืดมิด จ้าวคงฮี้เบี่ยงกายหลบตามสัญชาตญาณ ฝ่าเท้ากลับ
เหยียบลงบนความว่างเปล่า ร่วงตกจากหน้าผาลงไปเสียอย่างนั้น...

ชั่วพริบตาตอนที่ตกลงไป พระจันทร์สุกใสก็ส่องแสงทะลุผ่านหมู่เมฆ
จ้าวคงฮี้เงยหน้าขึ้นอยากดูสักหน่อยว่าเจ้าคนसारเลวที่ไล่ล่านาง
มาตลอดทางทั้งยังเป็นเหตุให้นางตกหน้าผาอย่างอ้อมๆ จะมีหน้าตาเช่นไร
กันแน่ จะมีรูปโฉมงามดุจดุจดานอันสมคำเล่าลือจริงหรือไม่ แต่กลับ
มองเห็นเขากระโจนมาถึงขอบหน้าผาพร้อมยื่นมือมาคล้อยอยากจะดึง
ตัวนางเอาไว้ แสงจันทร์เพียงสะท้อนให้เห็นเค้าโครงใบหน้าหนึ่งอย่าง
เลือนราง...สุดท้ายก็ยังไม่เห็นอะไรไม่ชัดเจน!

จ้าวฉงอียังย้อนคิดถึงว่าถ้าหากรู้แต่แรกคงไม่สั่งให้จ้าวหนานชิว กราบพูลฮ่องเต้ว่านางตกหน้าผาไปแล้ว อาหารกินไปเรื่อยได้ แต่คำพูด จะเอ่ยไปเรื่อยไม่ได้จริงๆ ตอนนี้องค์ประเสริฐนัก วาจาอับมงคลกลายเป็น เรื่องจริงแล้ว!

จ้าวหนานชิวควมม้าหือตะบึงมาตลอดทาง พยายามอย่างเต็มกำลัง เร่งรุดตามให้ทันเวลาและตามหารังโจรที่ซ่อนอยู่กลางเขาลึกนั้นพบจนได้

ทว่าที่นี้กลับดูว่างเปล่าไร้ผู้คน นอกจากร่องรอยการต่อสู้เละเทะทั่วบริเวณก็ไม่เหลืออะไรอยู่เลย นางเดินตามร่องรอยไปจนถึงขอบหน้าผา พบเศษผ้าสีชาดชิ้นหนึ่งจากตรงนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ...นี่มาจากชุดที่จ้าวฉงอี่สวมใส่

"จ้าวฉงอี่!! เจ้าคนसारเลว!!!"

จ้าวฉงอี่เบิกตาโพลงโดยพลัน ข้างหูราวกับยังสะท้อนเสียงร้องตะโกน แสบขาดใจของจ้าวหนานชิว...

ยามนี้แสงแดดกำลังดี แผลปกคลุมบนร่างนางอย่างอบอุ่นจนทำให้คน รู้สึกเกียจคร้าน ภายในห้องอบอวลด้วยกลิ่นหอมสดชื่น คล้ายจะเป็นกลิ่นของ สมุนไพรบางชนิด ทว่ากลับหอมหวานอย่างบอกไม่ถูก

จ้าวฉงอี่เพิ่งลืมตาขึ้นก็อดใจไม่อยู่เกือบจะหลับตาลงอีกครั้ง อยากนอนให้เต็มอึดสักที...เอ๊ะ ไม่ถูกสิ นี่มันที่ใดกัน

ในที่สุดจ้าวฉงอี่ก็รู้สึกตื่นตัวขึ้นเล็กน้อย นางเหลียวมองไปรอบด้าน อย่างใจเย็นพักหนึ่ง ห้องนี้ไม่นับว่าใหญ่โตเท่าไรนัก แต่เก็บกวาดสะอาด เรียบร้อย ชั้นวางกระถางต้นไม้ตรงมุมผนังมีต้นสุ่ยหลัน* ตั้งอยู่กระถางหนึ่ง

* ต้นสุ่ยหลัน คือกล้วยไม้ป่านชนิดหนึ่ง

ท่าทางได้รับการดูแลอย่างดียิ่ง ดอกสีเขียวย่อมนึกสืบซ้อนกันเป็นชั้นๆ ประหนึ่งผีเสื้อหลายตัวบินวนเวียนร่ายรำ ดึงดูดให้ผู้คนชื่นชมเอ็นดู

นี่ดูเหมือนห้องนอนของหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน แต่ก็มีการตกแต่งเรียบง่ายอย่างมาก ไม่ค่อยเหมือนห้องนอนของคุณหนูสกุลขุนผู้้นั้นที่นางเคยเห็นมาเท่าไร

จ้าวคงคิดถึงทบทวนเล็กน้อย ตอนนั้นข้าหลบหลีกลูกธนูที่ถูกยิงมาจากมุมมืดนั้น เลยไม่ทันระวังพลัดตกหน้าผา...นี่หมายความว่า...มีคนช่วยข้าไว้?

นางลุกขึ้นนั่งก้มสำรวจร่างตนเอง ยามนี้นางเปลี่ยนมาสวมชุดนอนสะอาดเอี่ยม บาดแผลก็ถูกจัดการอย่างเหมาะสมเช่นกัน ขณะกำลังใคร่ครวญ จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกผลักเปิดออก พอนางเงยหน้าขึ้นก็สบประสานกับดวงตาฉายแววประหลาดใจระคนยินดีเปี่ยมล้นคู่หนึ่ง

ผู้ที่เดินเข้ามาเป็นสตรีออกเรือนแล้วซึ่งดูมีอายุไม่น้อย ถึงกาลเวลาจะทิ้งร่องรอยลึกไว้ตรงทางตาของนางก็ยังคงมองเห็นรูปโฉมอันงดงามเมื่อครั้งเยาว์วัยได้ราวๆ เพียงแต่เพราะเป็นคนร่างผอมบางเกินไป ตรงหว่างคิ้วกับมุมปากต่างมีริ้วรอยจางๆ ประทับเอาไว้ มองดูแล้วแฝงความไร้น้ำใจอยู่หลายส่วน ทว่ายามนั้นใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความรักใคร่เอ็นดู จึงดูเป็นกันเองขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

"เสียวม่านเจ้าพี่แล้ว?" นางเร่งฝีเท้าเดินเข้ามา "เหตุใดถึงลุกขึ้นมั่งเอง ไม่เรียกคนเล่า หิวน้ำหรือไม่ หรือว่าหิวข้าว? ข้าจะให้ายเฒ่าเฒ่าไปที่ครัว เคียน้ำแกงไก่ ต้มบะหมี่ไก่ฉีกให้เจ้าสักชามดีหรือไม่"

ความห่วงใยท่วมทับกับการซักถามต่อเนื่องเป็นชุดทำให้จ้าวคงอึสับสนอยู่บ้าง เสียวม่าน? เหตุใดถึงเรียกข้าว่าเสียวม่าน อีกอย่าง...คนตรงหน้านี้คือใครกัน

"เหตุใดถึงมองข้าเช่นนี้เล่า" สตรีผู้นี้เห็นจ้าวจงอีทำหน้าตกตะลึงบนใบหน้าก็เผยความร้อใจ "เกิดอะไรขึ้น รู้สึกไม่สบายตรงที่ใด ยังเจ็บแผลอยู่มากกระมัง" ครั้นเห็นหญิงสาวตรงหน้าแค่มองตนแล้วนั่งอึ้งไปไม่ส่งเสียงอะไรออกมาสักคำ นางจึงกระวนกระวายใจยิ่งกว่าเดิม ยืนมือมาหมายจะแตะหน้าผากอีกฝ่าย "เสียวห่ม่าน เสียวห่ม่าน เจ้าเป็นอะไรไปอย่าทำให้แม่ตกใจสิ..."

...แม่?

จ้าวจงอียับหลบตามสัญชาตญาณ มองดูสีหน้าร้อใจของสตรีตรงหน้าก็รู้สึกงุนงงเล็กน้อย นี่ข้า...ยังฝันอยู่อีกหรือ ไม่น่ากระมังต่อให้ฝันอยู่ ที่ผ่านมาก็ไม่เคยฝันว่าข้ามีแม่

แน่นอน ทุกคนสมควรจะมีมารดาผู้ให้กำเนิด จ้าวจงอีก็ไม่มีทางกระโดดออกมาจากซอกหิน บอกตามตรงว่านางจำเรื่องราวในวัยเด็กไม่ค่อยได้สักเท่าไร จำได้แค่ว่าหลังมารดาคลอดน้องชาย มีอยู่ครั้งหนึ่งมารดาพานางไปตลาด ชื่อถึงหลู* ให้นางไม้หนึ่งแล้วบอกให้รออยู่ที่เดิมอย่างเชื่อฟัง...จากนั้นมารดาก็ไม่ได้กลับมาหานางอีกเลย

แต่ดูเหมือนมารดาของนางในความทรงจำจะไม่ได้หน้าตาเช่นนี้

"เสียวห่ม่าน? เสียวห่ม่าน?" สตรีผู้นั้นเห็นนางจ้องมองตนเองด้วยสายตาว่างเปล่า ทำทางราวกับไม่รู้จักกันเลยก็ตกใจจนขอบตาแดงเรื่อหันหน้าไปตะโกนลั่น "นายท่าน! นายท่าน! ท่านไปตายที่ใดแล้ว! รีบมาดูเร็วเสียวห่ม่านจำใครไม่ได้แล้ว!"

เสียงของนางแหลมสูงดังกึกก้อง ไม่นานนักก็มีคนพุ่งเข้ามาสองคน

คนแรกที่พุ่งเข้ามาคือเด็กหญิงอายุแปดเก้าขวบ ด้านหลังยังมีเด็กชาย

* ถึงหลู เป็นขนมขบเคี้ยวหรือของหวานแบบจีนภาคเหนือที่ใช้น้ำตาลเคลือบแข็งบนผิวผลไม้สดที่เสียบก้านไม้ยาว มีประวัติยาวนานและยังคงเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ที่มีใบหน้าคล้ายกันมากตามมาด้วยคนหนึ่ง หากมิใช่เพราะแต่งกายไม่เหมือนกันก็เกือบแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร ดูแล้วคงเป็น...ฝาแฝดคู่หนึ่ง

"ท่านแม่ พี่สาวเป็นอะไรไปหรือ" เด็กหญิงขยับเข้ามาใกล้ เอ่ยถามด้วยสีหน้าประหม่า

สตรีผู้นั้นถือโอกาสดึงเด็กหญิงเข้ามาแล้วหันไปถามจ้าวฉงอี "เสียขวามา เจ้ายังจำบ้านขยำน้องสาวของเจ้าได้หรือไม่"

จ้าวฉงอีมองหน้าเด็กหญิงผู้นั้น แล้วสลับไปมองเด็กชายที่ตามหลังนางมาอีกคน

"เทียนตงเล่า ยังจำเทียนตงได้หรือไม่" สตรีผู้นั้นยังชี้ไปที่เด็กชายพร้อมเอ่ยถามอีก เห็นนางยังทำหน้าที่เหมือนไม่รู้จำกันก็รีดร้องขึ้นมาอีกหน "เทียนตง! รีบไปเรียกท่านพ่อเจ้ามา! พี่สาวเจ้าจำใครไม่ได้แล้ว!"

"..." จ้าวฉงอีรู้สึกปวดหู

ซูเทียนตงชักเท้าวิ่งออกไป ประเดี๋ยวเดียวก็ย้อนกลับมา ด้านหลังยังมีบุรุษวัยกลางคนรูปร่างท้วมตามมาด้วย ทันทีที่เขาก้าวเข้าประตูก็รีบร้อนตรงเข้ามาวางมือบนข้อมือของจ้าวฉงอีเพื่อจับชีพจร

จ้าวฉงอีหลุบตาลงมองนิ้วมือที่วางทาบบนข้อมือตนเอง นางไม่ขยับเขยื้อน กลับยังรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยด้วย...ท่านหมอผู้นี้มาถึงเร็วจริงๆ

"เสียขวามา นี่คือท่านพ่อเจ้า เจ้ายังจำได้หรือไม่" สตรีผู้นั้นนั่งอยู่ข้างๆ คอยจับมือข้างหนึ่งของนางไว้แล้วเอ่ยถามต่ออย่างไม่ยินยอม

จ้าวฉงอีนิ่งเงียบไป...อา ที่แท้ท่านหมอผู้นี้คือ 'ท่านพ่อ' นี่เอง ไม่น่าแปลกใจเลยที่มาถึงเร็วเพียงนี้

ในตอนนี่เองที่ประตูก็มีอีกคนวิ่งเข้ามา เป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา

คมคายคนหนึ่ง

จ้าวจงอีเงยหน้ามองเขาแวบหนึ่ง *อะ ในที่สุดก็มีคนที่ข้ารู้จักแล้ว!*

"ชูเจ้อหลัน?" นางมองหน้าเขาพลางเอ่ยปาก

คนสุดท้ายที่เข้ามาไม่ใช่ใครอื่น เป็นชูเจ้อหลันบัณฑิตที่บอกว่า จะขึ้นเขาตามหาน้องสาวซึ่งนางเคยพบบนเขามาแล้วก่อนหน้านี้ เพราะวานาง ขึ้นเขาปราบโจรผู้ร้ายมาตลอดทาง หวังจะไปช่วยน้องสาวออกมาแทนเขา ผลสุดท้ายถึงได้ถูกเจ้าคนसारเลวโจรเวินหรานทำที่เฝ้าตรอกกระต่าย ดังนั้น ภาพจำที่นางมีต่อเขาจึงสลักลึกซึ่งอย่างยิ่ง

"ไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ นั่นคือพี่ใหญ่ของเจ้า!" สตรีผู้นั้นตีมือจ้าวจงอีเบาๆ จากนั้นก็สะดุ้งตกใจ ดวงตาพลันสว่างวาบ "เจ้าจำได้แล้ว? แล้วยัง จำได้หรือไม่ว่าข้าเป็นแม่ของเจ้า"

"...ท่านแม่?" จ้าวจงอีเหลือบมองนางแวบหนึ่ง

"เฮ้อ!" สตรีผู้นั้นเซ็ดตาไปรอบหนึ่ง ถือเสียวว่าบุตรสาวจำนางได้แล้ว

จ้าวจงอีเฝ้าริมฝีปาก ตอนนี้ออให้นางจะสมอบที่บเพียงใดก็รู้ดีว่า พวกเขาจำคนผิดแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าบิดาบุญธรรมมักจะขึ้นชมความเฉลียวฉลาดของนางมาตลอด

นางเหลือบมองชูเจ้อหลันที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าห่วงใยเต็มเปี่ยม หวนคิดถึงตอนพบหน้าเขาและคำพูดที่เขาเอ่ย...

ยามนั้นเขากล่าวว่า 'ข้าน้อยชูเจ้อหลัน อาศัยอยู่ที่ตำบลงหวี่ตรงเชิงเขาฉีเอ่ง น้องสาวของข้าขึ้นเขามาเก็บสมุนไพรไม่กลับบ้านเสียที่ข้าถึงได้ขึ้นเขามาตามหาคน ไม่มีเจตนาจะล่วงเกินจริงๆ เพียงแค่ตอนน้องสาวข้าขึ้นเขามาสวมกระโปรงสีชาด รูปร่างยังใกล้เคียงกับแม่นางมาก'

หมายความว่านี่ข้า...กลายเป็นน้องสาวของเขาคือหายตัวไปและถูกพากลับบ้านแล้ว?

ที่ว่าต่อให้สวมเสื้อผ้าสีสันใกล้เคียงและยังรูปร่างคล้ายคลึงกันก็ไม่มีทางมองว่าเป็นอีกคนหนึ่งไปได้จริงๆ เด็ดขาด เว้นแต่...หน้าตาของนางจะเหมือนกับเสียวหม่านที่พวกเขาเคยถึงไม่มีผิดเพี้ยน

นี่มันจะเหลือเชื่อไปหน่อยแล้วกระมัง

เพียงแต่...บังเอิญมาก ไม่คิดเลยว่านางจะมาถึงตำบลตงหลี่จั้นได้ หลังจากขัดราชโองการหนึ่การแต่งงานครั้งนี้ แม้นางจะบอกกับจ้าวหนานชิวว่าจะพำนักอยู่ตำบลไปหลี่ชั่วครว แต่ความจริงแล้วสถานที่ที่นางอยากจะมา...กลับเป็นตำบลตงหลี่แห่งนี้

เพราะถ้าหากไม่ผิดไปจากที่คาดไว้ ตำบลตงหลี่น่าจะเป็นบ้านเกิดของนาง ป็นันนางก็ถูกทิ้งอยู่ที่นี้ จริงๆ นางไม่ได้อยากรู้เกี่ยวกับชาติกำเนิดของตนเองมากถึงเพียงนั้น ทว่าพอขัดราชโองการหลบหนีมา ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีที่ไป ค่ายลี้วเยียนที่บิดาบุญธรรมฝากฝังไว้ก็มอบหมายคืนให้จ้าวหนานชิวไปอย่างดีแล้ว ตอนนี้นางไม่มีภาระหน้าที่ ตัวเบาสบายอย่างหาได้ยาก จึงตั้งใจจะมาดูที่ตำบลตงหลี่สักหน่อย...

เมื่อครุ่นคิดถึงสถานการณ์ของตนเอง จ้าวจงอึดตัดสินใจว่าจะสังเกตความเปลี่ยนแปลงอย่างเงียบๆ แต่นางไม่ชอบความรู้สึกของการตกเป็นฝ่ายถูกควบคุมเช่นนั้นเลย จำเป็นต้องทำความเข้าใจให้กระจ่างโดยเร็วที่สุด... อย่างไรก็ตามนางไม่ทันคิดอะไรมากกว่านี้ ท้องก็ส่งเสียงขึ้นมาก่อนแล้ว

โครกคราก...เป็นเสียงร้องแสดงความหิวโหย

"เสียวหม่านหิวแล้ว เจ้าเคียวน้ำแกงไก่อยู่ในครัวไม่ใช่หรือ ไปต้มบะหมี่ให้นางกินสักสามถ้วย" เห็นท่านแม่ซุชอบตาแดงเรื่อ ท่าทางสติไม่อยู่

กับเนื้อกับตัว ท่านพ่อซูลอบถอนหายใจเจี๊ยบๆ ก่อนเอ่ยเสียงเนิบช้า

ท่านแม่ซูลีบตอบรับแล้วเช็ดน้ำตาเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"เสี่ยวหม่าน" ท่านพ่อซู่เห็นท่านแม่ซู่ออกไปแล้วถึงได้หันกลับมามอง จ้าวจงอี กล่าวด้วยสีหน้าจริงจังว่า "ครั้งนี้ทำให้ท่านแม่เจ้าตกใจมาก ครั้งหน้าอย่าได้บุ่มปามเช่นนี้เด็ดขาด"

ในใจจ้าวจงอียังนึกถึงน้ำแกงไก่ชามนั้น แล้วก็ใคร่ครวญสถานการณ์ของตนเองในตอนนี พักหน้าฟังเขาสอนสั่งอย่างว่าง่าย ฟังไปฟังมาก็รู้สึกคอบ้างอยู่บ้าง

น้ำถ้วยหนึ่งถูกส่งมาตรงหน้านางได้จังหวะเหมาะพอดี เป็นบัณฑิตที่ชื่อซู่เจ้อหลันผู้นั้น...พี่ชายคนโตของซู่เสี่ยวหม่าน

"เสี่ยวหม่าน เจ้าไม่เคยมีนิสัยบุ่มปามเช่นนี้มาก่อน ครั้งนี้เหตุใดถึงได้ขึ้นภูเขาลี้กไปคนเดียว" ซู่เจ้อหลันมองหน้านางพลางซักถาม

จ้าวจงอีรับถ้วยน้ำมาดื่มหมดในคราวเดียวก่อนจะหยั่งเชิงถามประโยคหนึ่ง "ถ้าเกิดข้าบอกว่า...ข้าไม่ใช่ซู่เสี่ยวหม่านเล่า"

"พี่รอง ถึงอย่างไรท่านพ่อท่านแม่รวมถึงพี่ใหญ่ก็ตั้งใจทำอะไรท่านไม่ลงอยู่แล้ว ท่านไม่จำเป็นต้องไม่ยอมรับกระทั่งว่าตนเองเป็นใครเพื่อการลงโทษหรอกนะ เป็นคนกล้าทำต้องกล้ารับสิ" เด็กชายที่เพิ่งไปเรียกท่านพ่อซู่มาผู้นั้นเอามือไพล่หลังวางท่ากล่าววาจาสั่งสอนเป็นจริงเป็นจัง ประหนึ่งเป็นท่านอาจารย์สักคนหนึ่ง

จ้าวจงอีมูปากกระตุกเบาๆ เหลือบมองท่านพ่อซู่กับซู่เจ้อหลันแวบหนึ่ง สีหน้าคนทั้งสองสื่อความหมายประมาณนี้แน่แล้วเช่นกัน... ทว่าสีหน้าของเด็กหญิงชื่อปิ่นชยาที่ยืนอยู่ตรงหัวเตียงผู้นั้นกลับน่าสนใจอยู่บ้าง คล้ายว่าจะรู้สึกอายกับไม่สบายใจเล็กน้อย

"เสียวหม่าน เรื่องที่บนภูเขาลึกนั้นมีโจรผู้ร้ายซำก็เคยบอกเจ้าตั้งหลายครั้งแล้ว เหตุใดเจ้า..." ชูเจ้อหลันถามขึ้นอีก

จ้าวฉงอีปวดศีรษะเล็กน้อย นางรู้ที่ได้กันว่าเพราะเหตุที่ชูเสียวหม่านถึงขึ้นไปบนภูเขาลึก...

"พอแล้ว เสียวหม่านเพิ่งตื่น มีเรื่องอะไรจะต้องซักไ้ นางตอนนี้ให้ได้เลยหรือ"

ประจวบเหมาะว่าตอนนี้ท่านแม่ชูยกบะหมี่เข้ามา เห็นบุตรชายทำท่าทางพร้อมเทศนาที่ไม่สบอารมณ์ขึ้นมาทันใด จึงไล่พวกเขาออกไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง ตอนหันหน้ากลับมามองจ้าวฉงอี สีหน้าก็เปลี่ยนกลับมาอ่อนโยน มีเมตตาได้อย่างน่าอัศจรรย์

"เสียวหม่าน หิวแยะแล้วกระมัง ได้กินอะไรหน่อยประเดี๋ยวก็ดีขึ้น... เจ้าไม่ต้องลุกขึ้นมา นั่งกินอยู่บนเตียงนั่นล่ะ"

หลังจากง่วนว้ายอยู่พักใหญ่ บิดากับบุตรชายบุตรสาวที่เพิ่งเข้ามา เพราะเสียงตะโกนวิวยวายของนางก็ถูกไล่ออกไปหมด ภายในห้องเหลือแค่จ้าวฉงอีกับท่านแม่ชูสองคนอีกครั้ง เมื่อเผชิญหน้ากับความหวังไขและกลิ่นหอมที่โชยมาปะทะใบหน้า จ้าวฉงอีก็เลือก...ก้มหน้ากินบะหมี่

บะหมี่ไก่ฉีกส่งกลิ่นหอมฉุย เส้นบะหมี่เหนียวนุ่ม น้ำแกงรสหวานและยังเสริมด้วยผักปาสดใหม่ ทั้งเป็นช่วงที่นางต้องร้องโครกครากพอดีท่าทางการกินก็เลยไม่ค่อย...น่ามองเท่าไรนัก

"ช้าหน่อย กินช้าๆ หน่อย อย่ารีบกินสิ เดี่ยวอาหารจะไม่ย่อยเอานะ" ท่านแม่ชูถูกท่าทางการกินของนางทำเอาตกใจเข้าแล้ว

อาหารไม่ย่อย? ไม่มีทางเสียหรอก กระเพาะของนางดังทำจากเหล็ก กระนั้น ยามขาดแคลนเสบียงอาหารให้กินรากหญ้าหรือเปลือกไม้

ไม่ใช่ปัญหาเลย แต่นางก็ยังลดความเร็วลงอยู่ดี...อย่างไรเสียตอนนี้ในสายตาของสตรีตรงหน้านางไม่ใช่จ้าวฉงอี่ที่ผิวหนาเนื้อหนา แต่เป็นซูเสี่ยวหม่านต่างหาก

นางกลับไม่รู้ตัวเลยว่าในสายตาของท่านแม่ซู ความเร็วที่ลดลงของนางก็ยังไม่ต่างอะไรกับการกินมูมมามเช่นกัน

"เด็กน้อยที่น่าสงสาร เจ้ากินข้าว หน่อย..." ท่านแม่ซูเริ่มเช็ดน้ำตาลอีกแล้ว

จ้าวฉงอี่หยุดชะงักไปชั่วขณะ ความเร็วในการกินลดลงอีกเล็กน้อย ท่ามกลางความห่วงกังวลอย่างจริงจังเกินเหตุของท่านแม่ซู จ้าวฉงอี่สวาปามบะหมี่รวมถึงน้ำแกงลงกระเพาะจนหมดเกลี้ยง...ตอนวางชามลงรู้สึกเหมือนกินไม่หำใจอยู่บ้าง คิดว่ายังกินเพิ่มได้อีกสักชาม! แต่พอมองเห็นสายตาของท่านแม่ซู จ้าวฉงอี่ก็รู้ว่านางต้องควบคุมการกินอาหารของตนเองแล้ว...

จะว่าไปฝีมือการทำบะหมี่ของเหล่าจ้าวคนครัวในค่ายทหารก็ไม่เลวเลยทีเดียว น้ำเสียดายนับตั้งแต่นางขัดราชโองการหนีการแต่งงานก็ถูกเจ้าพวกสุนัขจากหน่วยเทียนฉีไล่ตามจนต้องวิ่งวนไปทั่วมาตลอดทางนานมากแล้วที่ไม่ได้กินอาหารเต็มอิ่มอย่างนี้สักมื้อ นึกขึ้นมาก็อดเศร้าใจไม่ได้

เพิ่งจะวางชามลง มือของนางก็ถูกท่านแม่ซูกุมเอาไว้

จ้าวฉงอี่หนึ่งศักระชาหนีบ นึกว่าจะต้องเผชิญกับการซักไซ้แบบเป็นส่วนตัวจากอีกฝ่ายแน่แล้ว ผลปรากฏว่าท่านแม่ซูกลับไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น เพียงแค่พุงนางนอนลงเงียบๆ สอดเก็บมูมผ้าห่มให้อย่างเอาใจใส่ จากนั้นใช้มือที่ค่อนข้างหยาบกร้านลูบแก้มของนาง

"พักผ่อนให้ดี ข้าอยู่ข้างนอกนี่เอง มีอะไรเจ้าก็ร้องเรียกได้
ไม่ต้องกลัวนะ"

จ้าวคงอึดะลึงงันชั่วอึดใจ จากนั้นก็เ้มริมฝีปากแล้วขานรับคำหนึ่ง
ท่านแม่ซูแยมี่ยมอย่างอ่อนโยนก่อนจะยกชามเดินออกไป

ควอยา

将军待嫁 1
Jiang Jun Dai Jia 1

สวมรอยรักแม่ทัพหญิง 1
เมิ่งซานเซิง เขียน
เงินจุไนน์ฉา แปล

จำนวน 368 หน้า
ราคา 439 บาท

《将军待嫁》Jiang Jun Dai Jia

Copyright © 2021 by 梦三生 Meng San Sheng

Thai language translation rights arranged with

Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3432-3

ภาพประกอบ 正版青团子
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

**'จ้าวฉงอี' ไม่เคยคาดคิดว่าความดีความชอบหลังการศึก
จะกลายเป็นสมรสพระราชทานให้นางแห่งกบองค์ชายรองแห่งแคว้นศัตรู!**

สิ่งที่นางเลือกกระทำจึงเป็นการหลอมนิราชโองการอย่างไม่ลังเล
โดยมี **'โจวเหวินหราน'** ผู้บัญชาการหน่วยยี่เกียนฉีตามไล่จับแบบกัดไม่ปล่อย
ก่อนจะเกิดเหตุไม่คาดฝันตกหน้าพาระหว่างต่อสู้กับเขา
ทั้งยังตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ทุกคนล้วนเรียกนางว่า **'ซูเสี่ยวหม่าน'**
กระทั่งมารดาแท้ๆ ยังแยกแยะไม่ออกว่านางมิใช่บุตรสาว

อีกทั้งนางยังได้พบกับบุรุษรูปงามที่คนสกุลซูช่วยกลับมา
คนผู้นั้นดูเหมือนสูญเสียความทรงจำไป
เช่นนี้นางจึงได้แต่สวมรอยเป็นบุตรสาวสกุลซู
ซ่อนตัวอยู่ที่นี้เพื่อดูแลเขาไปก่อนก็แล้วกัน!

书旗小说

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลลูกค้าด้วยใจ
Tns. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3432-3

9 786160 634323

ราคา 439 บาท